

Nyolc évvel ezelőtt Budapesten, négy éve Kanadában, idén nyáron Sevillában került sor az ICME (International Congress on Mathematical Education) megrendezésére.

Sevilla az egyik legismertebb spanyol város, hatalmas, gyönyörű katedrálisa és a mórok által épített Alcasar a világ leghíresebb műemlékei közé tartoznak. Régi egyeteme, az egykori dohánygyár: itt dolgozott a fáma szerint Carmen. A kongresszusra érkezők közül sokan ellátogattak a közeli Cordobába és Granadába is: előbbiben a mecset, a Mezquita oszloperdejébe épített székesegyház, utóbbiban az Alhambra kápráztatott el (ilyen lehetett Aladdin palotája).

A július 14-től 21-ig tartó Nemzetközi Matematikaoktatási Kongresszusra 4000-nél is több résztvevő gyűlt össze több földrész számos országából. A szervezők figyelmet fordítottak arra, hogy minél többen eljöhessenek a világ spanyol nyelvű országaiból. Így az ott lévők jelentős része általános iskolai, középiskolai matematikatanár volt, akik számára rengeteg előadást, kiállítást, bemutatót kínált a kongresszus.

A programok sokasága szinte áttekinthetetlenül nagy volt. A legtöbb esemény az új sevillai egyetem természet-tudományi karának 8 különböző épületében zajlott párhuzamosan, délelőtt fél 9-től fél 2-ig és délután 5-től 9-ig. A közbenső idő, a hagyományos szieszta alatt néhányan városnézéssel próbálkoztak, de ez a 42 fok feletti melegben még a szökökutakkal ellátott parkokban sem volt könnyű. Némely enyhülést hoztak az egyetem kertjében esténként megartott „happy hour”-ok, ahol hosszú sorbanállás után megkapott szendvicsével és italával mindenki megkereshette ismerőseit és beszélgethetett azokkal, akiket napközben nehezen tudott volna a sok ember és helyszín között megtalálni.

A 60 nagyelőadás egyike volt Radnainé Szendrei Juliannáé az anyanyelv szerepéről a matematika tanításában. 26 munkacsoport, továbbá 26 témacsoport kiselőadásai folytak különböző termekben gyakran egy időben. A nemzetközi matematikaoktatás több szervezete ülésezett, volt spanyol, ausztrál és magyar est (ez utóbbi elég rossz időpontban). A folyosókon és a tantermekben többszáz (!) kiállított poszter, video és szoftver, bemutatták a különböző országok matematikai társulatait, kiadóit, könyveit, újságjait. Egy hatalmas sátorban megvásárolhatók voltak a kisebbeknek és nagyobbaknak szánt hagyományos és elektronikus játékok, matematikatanítási segédeszközök – közöttük a kaliforniai Key Curriculum Press forgalmazásában Lénárt Istvánnak a gömbi geometria megismertetéséhez kiválóan használható műanyag gömbje és tartozékai. Az előadások közötti szüneteket többen is Kovács Zoltán otthonról ismert matematikai játékaival töltötték.

A kongresszus és a hozzá kapcsolódó kísérőrendezvények – pl. Matematika és művészet, Matematikai bélyegkiállítás (az egyik magyar bélyegen Neumann János fényképével) – teljes végiglátogatása egy embernek reménytelen feladat lett volna.

Én is csak néhány élményemet tudom kiemelni. Azokban a munkacsoportokban, amelyekben részt vettem, a matematikaversenyekkel, tehetséggondozással, matematikai folyóiratokkal foglalkoztak. Itt szinte mindenki ismerte a magyar matematikaoktatás hagyományait. Magyarországot a matematikában élen járók között ismerik el. Név szerint is említik a Kürschák-versenyt és a KöMaL-t. A WFNMC, a Nemzetközi Matematikaversenyek Világszervezete szívesen látna sorai között minél több magyar tagot, olimpiai szerepléseinknek és az Amerikában élő George Berzsenyi tevékenységének köszönhetően, aki a kongresszuson Erdős Pál díjban részesült. Több külföldön dolgozó magyar matematikus is részt vett a konferencián, például Ruttkay Zsófia poszteren mutatta be holland gyerekekkel folytatott kísérletét, Mozart zenéjének összekapcsolását a valószínűségszámítással. Egy másik poszter magyar tehetségekről, Riesz Frigyesről, Fejér Lipótról, Haar Alfrédéről, az Eötvös versenyekről, a Középiskolai Matematikai Lapokról, Pólya Györgyről, Wigner Jenőről és Neumann Jánosról szólt: szerzője egy hongkongi(!) fiatalember, H. S. Ling.

Kár, hogy mi, akik a kongresszuson más-más szervezésben, de mind Magyarországot képviseltük (az említetteken kívül Ambrus Zoltán, Hortobágyi István, Lukács Judit, Nemetz Tibor, Somfai Zsuzsa, Szendrei János, Tompa Klára) nem készültünk fel előzetesen az eseménynek megfelelő súllyal a magyar matematika közös bemutatására. Talán a 2000-ben Japánban rendezendő kongresszus majdani résztvevőinek ez jobban sikerül.

Oláh Vera